

[Elgaard.]

Borgernes Behov paa bedst mulig Maade, og en demokratisk Statsledning bør derfor ikke forvandle den frie Tjener til en Træl under sig.

Hvis dansk Erhvervsliv kan regne med, at saadanne Synspunkter bliver de bestemmende for dansk økonomisk Politik ogsaa i det Aar, der skal arbejdes med i det nye Finanslovsforslag, saa vil der ogsaa i denne Tid kunne skabes et tillidsfuldt Samarbejde mellem Staten og Erhvervslivet. De tunge Tider, vi i Øjeblikket staar over for, vil efter Venstres Bedømmelse betyde en Sindelagsprøve for Folkestyret. Folkestyrets Idé er saa rodfæstet i Danmark, at Venstre ikke tvivler om, at denne Prøve vil blive bestaaet, og Folkestyrets Indsats i Danmark gennem Aartier har været saa betydningsfuld, at vi mener, at man ogsaa har Raad til at erkende, at der fra tidligere Tid kan være Ting at ændre og Fejl at rette; men vi mener ogsaa, at Folkestyret i disse Dage kalder paa Ansvarsfølelsen hos den enkelte, paa den sociale Pligtfølelse og den nationale Selvdisciplin, og det er Venstres bestemte Opfattelse og Tro, at man ikke kalder forgæves paa det danske Folk i den Henseende.

Folkestyret i Danmark er ikke en færdigstet Klædning efter en eller anden forhistorisk Standardmodel. Som Livet altid er i Bevægelse, vil ogsaa Folkestyrets System ændres efter de skiftende Forudsætninger og Betingelser for dets Virke. Men dette System vil ogsaa stadig være i Stand til at forny sig selv over for Tidens Opgaver og, som allerede nævnt, rette paa, hvad Erfaringen ogsaa gennem disse vanskelige Tider viser maa betegnes som Fejlgreb i Udviklingen i Fortiden. Folkestyret er ogsaa i Stand til at optage i sig nye Tanker og Livsformer med det Formaal at omskabe det nye efter dansk Sind og dansk Egenart.

Dette er den Opgave, som nu ligger for Rigsdagens Medlemmer under Regeringens Ledelse i denne Rigsdagssamling, og til hvis Løsning et sundt dansk Folkestyre med fuld Fortrøstning til vort Folks politiske Modenhed og Ansvarsfølelse kan appellere i en Jerntid for vort Fædreland.

Ole Bjørn Kraft: Den Finanslovdebat, som vi i Dag har indledet, adskiller sig fra alle tidligere. Et Opgør mellem Partierne, som det var Sædvane, er udelukket. De Partier, der staar bag ved Regeringen, har højtideligt over for den danske Offentlighed lovet at lægge Partistridighederne til Side og ved fælles Indsats søge at løse Tidens store

Opgaver. Regeringens Sammensætning er et Udtryk for det Fællesskab, som her bestaar, og som det er vort Haab skal være i Stand til at virkeliggøre de Forventninger, det danske Folk har Ret til at nære til en Regering, der i Folkerepresentationen har en saadan Tilslutning, at de ganske faa, der staar udenfor, kun kan tjene til at fremhæve den Vilje til Fællesskab og enigt Samvirke, der er saa aabenbar.

Det Samarbejde, som her er etableret, er ikke Udtryk for, at Synspunkterne ikke kan divergere eller forskellig Opfattelse om denne eller hin Sag gøre sig gældende, lige saa lidt som nogen af Parterne ved dets Indgaaelse har fraskrevet sig Retten til at fastholde og gøre gældende, naar Landets Vilkaar paa ny ændres, den Opfattelse og Vurdering, de hævdede og forsvarede, indtil de besluttede sig til at gaa ind i et Samarbejde og i en fælles Regering. Men det er en Manifestation af en Vilje til i den Skæbnetid, vi gennemlever, uden Hensyn til Fortiden at samles om Løsningen af de store, fremtidsbestemmende nationale, sociale og økonomiske Opgaver, som det danske Folk nu er stillet over for.

Der er ingen Grund til at skjule, at det Parti, paa hvis Vegne jeg taler, ikke var og ikke er enigt i den Politik, den tidligere radikal-socialdemokratiske Flertalsregering paa afgørende Omraader førte, da den alene havde Ansvaret for Rigets Ledelse, og deraf følger ogsaa, at jeg ikke kan give Tilslutning til alle de Udtalelser, Socialdemokratiets ærede Ordfører i Dag har fremsat om disse Spørgsmaal, og helst vilde have haft, at de var usagt. Vor Uoverensstemmelse tilkendegav vi utvetydigt, saa længe det var muligt; men vi har givet Afkald paa en Diskussion herom nu i Erkendelsen af, at en Folkekommission først kan spørges, naar Anklage og Forsvar kan føres under friere Vilkaar, end Situationen i Dag muliggør af Hensyn, som det vil være vor Pligt at bøje os for.

Den højtærede Statsminister har da ogsaa paa den tidligere Regerings Vegne taget Ansvaret for denne Politik, som alene paahvilede den daværende Regering. Som det er vor Hensigt loyalt at overholde denne Forudsætning for Regeringssamarbejde, maa vi ogsaa vente, at det vil ske fra anden Side. Vi skjuler saaledes ikke den Uenighed og forskellige Vurdering af et Folks Pligter og Ansvar, Holdning og Livsanskuelse, som den var et Udtryk for, men vi føler os overbevist om, at den ikke behøver at stille sig hindrende i Vejen for, at vi nu i Fællesskab under den Nødvendighedens Lov, som